

curenței țărilor cu monedă de argint care au depreciat mijloacele de schimb și prin aceasta au ruinat toate ramurile agriculturii în toate țările cu etalon de aur.

«Că demnetizarea argintului provocând o restrângere artificială a mijloacelor de schimb și o scădere a prețurilor este datorită acțiunii guvernelor din Occidentul Europei și intervenției lor ne nimerită.

Că scăderea prețurilor a fost de o potrivă desastroasă pentru producători, moșieri, cât și pentru salariați și că numai o parte infimă a populației a profitat, acea a consumatorilor cu venituri fixe sau pensionarii.

«Că scăderea prețurilor, folositoare când provine din perfecționarea producției, e dezastroasă când provine din restrângerea mijloacelor de schimb.

«In fine că urmarea actualei politici financiare este uă sinucidere și punctul de plecare a unor pericole sociale grave.

Contra acestor pericole sociale remediul este bimetalismul. Lucrurile sunt acum mult mai bine de cât au fost în 1844—45. Restricțiunea mijloacelor de schimb urma atunci încă 'nainte, și 'ntro perioadă de pace de obicei considerată ca bună pentru comerț ridicarea chartistă avu loc și fu punctul de plecare al mișcărilor provocate prin extrema miserie socială și nemulțumirea generală. Dacă lucrurile vor merge mai prost și cu

aceiași repeziciune ca 'n cei din urmă trei ani, finitul secolului nostru va fi foarte întunecat.

Două căi stau deschise înaintea noastră :

Menținerea etalonului monometalic de aur având ca rezultat:

Prețuri scăzute.

Mai puțin pământ în cultură.

Micșorarea cererii de lucru.

Agricultorii în luptă cu dificultăți invincibile și siliți a reduce mereu salariile

Incurajarea producției de grâu străin.

Scăderea populaț. rurale.

Agricultura Mării Britanii ruinată.

Perdere exportului nostru în beneficiul țărilor cu argint prin schimbul scăzut.

Reîntoarcerea la bimetatism, aur și argint, având ca urmare:

Prețuri sporite.

Mai mult pământ în cultură.

Creșterea cererii de lucru.

Agricultorii în condițiuni prospere plătind salarii mai mari.

Incurajarea culturii grâului în țară.

Creșterea populaț. rurale.

Agricultura Mării Britanii întărită.

Prosperitate comerțului de export prin sporirea argintului și schimb statornic mai bun.

N. B. În legătură cu acest memoriu reproducem următoarea știre: Parlamentul german a discutat propunerea relativă etalonului monetar. Conte Mirbach declară că cestiunea etalonului este uă cestiune de viață și de moarte pentru agricultura și industria de exportatie. Dacă starea actuală nu s'ar modifica, America va absorbi rezervele de aur din Europa, sau va introduce etalonul de argint și va atrage ast-fel tot comerțul cu Asia.

După numeroși alți oratori. d. de Posadowski, secretar de stat la tesaurul Imperiului, a constatat că scăderea incontestabilă a prețului argintului păgubește industria minelor de argint din Germania, adică vatămă în existența lor, un mare număr de lucrători.

El zice că mono-metalisti însă recunosc rēul datorit deprețierii argintului. Oratorul observă că actualul Prim-ministru francez a declarat că Franța este nevoită să revină la dublul etalon și a făcut pe Germania respunzătoare de situație, fiind-că prima a adoptat etalonul de aur.

D. de Posadowski adaugă că populația rurală atribue scăderii argintului deprețierea produselor agricole și că de aceea opinie sunt și mulți industriali. Și de aceea declară că guvernul se simte nevoit să privească cu bună voință cestiunea pusă de majoritatea parlamentului (vii aplauze ale dreptei).

În cele din urmă Parlamentul a adoptat următoarea propunere a d-lor de Kardorff și de Mirbach:

Reichstagul cere guvernelor confederate să provoace cât mai grabnic uă conferință monetară pentru regularea internațională a etalonului monetar.

Din potrivă, în Parlamentul englez, D-nu Harcourt, s'a pronunțat contra etalonului dublu.

RAPORTUL STATISTIC ASUPRA INDUSTRIEI MINIERE ÎN FRANȚIA

Atențiunea generală fiind actualmente fixată asupra cestiunilor miniere, rezumăm următoarele rezultate dupe raportul comisiei statistice industriei minerale franceze, pe anul 1893 :

Atât consumația ¹⁾, cât și producția combustibililor minerale au scăzut în cursul acestui an, prima în proporție neînsemnată, cea de a doua cu peste 500.000 tone, reprezentând o valoare de 30 milioane franci

Acest an n'a fost mai favorabil prețurilor cărbunelui

de pământ : Ele continuându-și descreșterea deja începută în 1891, s'au coborât în nordul Franței cu 1 leu 50 sub cele anterioare acestei perioade.

Intru cât privește beneficiile realizate, controlul, exercitat în vederea impositului asupra venitului, a constatat că 150 de exploatari s'au făcut în pagubă și 151 cu câștig. Abstracție făcând de interesele capitalului, se poate evalua că cele 150 mine au păgubit aproape 9 milioane.

Deja anul trecut 136 mine 'și încheiaseră bugetele cu un deficit total de peste 7 milioane lei.

Pentru toate cele-l'alte feluri de exploatare minerală,

¹⁾ Consumația a fost de 36.279.000 tone; producția de 25.651.000 tone.

afară de zinc și sare, se observă iarăși micșorări ¹⁾; de asemenea prețurile tuturilor extracțiilor au scăzut, afară de acele ale manganului și ale calcarului asfaltic. Ast-fel în cât pentru totalul exploatărilor miniere din Franța, în număr de 519, se constată față cu anul trecut o scădere de 618.000 tone, reprezentând o valoare de 32 milioane de lei, producțiunea lor totală fiind de 29.832.000 tone și prețuind 330 milioane lei. Totalul lucrătorilor întrebuințați a fost de 145.000. Raportul atribue, o parte însemnată din această depresiune, grevelor de lucrători. El se încheie prin următoarele concluzii generale mângâietoare:

În politică și în comerț perioadele de criză, precum și cele de mare activitate prezintă pretutindeni aceleași caractere și se deosebesc numai în privința duratei și intensității.

Dispozițiunea curbelor diagramelor din raport permite a vedea dintr-o singură privire, oprirea bruscă a avântului producțiunii și consumațiunii huilei în 1848, și în 1870—71, în împrejurări politice memorabile, staționarea lor către 1830, către 1840, de la 1857—1859, de la 1875—79, retrogradarea lor în 1884, 85 și 86 și din nou oprirea de la 1890 încoace. După fie-care perioadă rea, mișcarea de creștere reîncepe cu mai multă sau mai puțină forță. Industria siderurgică ia parte la toate aceste fluctuațiuni: progresiunea sa devine înceată dispăre sau se accelerează în condițiuni comparabile cu cele precedente.

Prețul huilei, fontei, ferului și oțelului, fără a avea un mers identic, suferă aceleași influențe, într'un sens sau într'altul, în graduri diferite. Activitatea pieței, cea a concurenței interioare sau exterioare, mărimea salariilor costul materiilor prime și cei-l'alți factori ai valorii, le comandă. Mașinile cu vapor s'au înmulțit paralel cu con-

sumațiunea cărbunelui, dar cu mai puține salturi. Puterea lor, în special cea a locomotivelor și cea a corăbiilor, crește repede.

Dacă considerăm totul, se constată că într'a doua jumătate a secolului, ramurile diferitelor industrii au luat o întindere extra-ordinară.

S'au produs de asemenea transformări, sau cel puțin modificări adânci, precum sunt însemnătatea luată de Pas-de-Calais, în producția huilei și cea din Meurthe-et-Moselle în producția minereleor de fer, a sărei, a fontei și a lingourilor de oțel; în general înlocuirea fontei de cărbune cu fonta de coke, a raiurilor de fer prin raiuri de oțel.

Din cifrele raportului se observă de asemenea micșorarea ne însemnată de alt-fel, a prețului combustibililor minerale la locurile de consumațiune conincidând cu creșterea lor gradată la suprafața minei și proporțională cu creșterea salariilor, marea depreciere a principalelor producțiuni ale uzinelor metalurgice, enorma creștere a lucrătorilor mineri, în sfârșit micșorarea sensibilă a accidentelor în mine.

Repedea dezvoltare a hulierelor și a stabilimentelor metalurgice a fost favorizată de cinci-zece de ani încoace prin răspândirea mașinilor cu abur în manufacturi, în diferite stabilimente și în navigație, prin construcțiunea și exploatarea drumurilor de fer, prin încălzirea cu combustibil mineral, prin luminarea cu gaz, și mai târziu prin producerea electricității în chip mecanic, prin întrebuințarea fontei, ferului, oțelului în locul lemnului și pietrei, fără a mai vorbi despre creșterea și transformarea materialului de război și al flotelor. Dacă din punctul de vedere al producției minerale, acest secol, pentru unele țări depărtate e secolul aurului și al argintului pentru noi e mai cu seamă secolul huilei și al oțelului.

Statistica permite de a constata nu numai existența acestor bogății, dar și împărțirea lor, valoarea lor, întrebuințarea lor în cantități din ce în ce mai mari

¹⁾ Fontă, fer și oțel s'au fabricat 3.475.000 tone valorând 423.806.000 lei, ceea ce reprezintă în raport cu anul 1892 un deficit de 33 milioane.

CONSTRUCȚIA CALEI FERATE ST. GOTHARD

Calea ferată St. Gothard, propriu zis, are o lungime de 265 klm. și coprinde în primul loc linia de la Lucerna prin tunelul St. Gothard la Bellinzona, Lugano, Chiasso cu o lungime de 232 klm. și liniile de la Bellinzona, Pino, Luino și Locarno pe lacul Maggiore 33 klm.

Alte două linii, din nou proiectate și în curs de execuțiune, vor fi terminate peste trei ani. Aceste sunt:

La Nord, de la terminarea liniei principale la Im-

mensee pe lacul Zug, la Lucerna, pentru a scurta distanța la Lucerna; și de la Goldau la Zug pentru a scurta drumul la Zürich, aceste două linii vor ridica lungimea rețelei cu 30 klm. dând un total de 295.

Liniile de acces cele mai importante la rețeaua St. Gothard sunt: la Nord, linia de la Bâle la Olten și Lucerna; la Sud, liniile de la Chiasso la Milan de o parte și de la Luino la Novaro, Genua, Turin de altă parte.

DRUMUL DE FER ST. GOTHARD & LEGĂTURILE

